

KORTE MEDEDELINGEN

Zet de klok geen 100 jaar terug

De Nederlandse Bond van Vinkenliefhebbers, klaagt er over dat het verboden is, zangwedstrijden met vinken te houden en ook dat het niet mogelijk is op legale wijze in het bezit te komen van Vinken.

Er wordt ook door verschillende instanties bij de Minister op aangedrongen, een tolerante houding aan te nemen en deze vrijetijdsbesteding te steunen, z.g. om reden, deze vrijetijdsbesteding gepaard gaat met liefde voor de natuur en de vogels.

Bij mijn jarenlange contrôles op de voliëres heb ik meermalen gezien dat Vinken aan één oog blind waren. Deze dieren waren hun oogje kwijt geraakt door tegen het gaas te vliegen bij hun drang naar de vrijheid, of van schrik voor een kat of stootvogel.

In mijn jeugd, ongeveer 50 jaar geleden, werd er door de vogelaars ook veel jacht gemaakt op die manvinken die uitblonken door hun zang, en een z.g. dubbele slag hadden bij hun zang.

De vogelaar ging dan op pad met een lokvink, welke hij in een klein kooitje had. Die plaatste hij dan in de omgeving waar hij een vinkennestje vermoedde.

De lokvink zong dan zijn liedje, waarop de manvink bij zijn nest, een rivaal vermoedende, ook heftig begon te zingen.

De vogelvanger ging zo verschillende vinkennestjes langs, zocht zo de Vink met de dubbele slag eruit en ging die vangen.

Hij plaatste daartoe zijn lokvink op de grond onder het nestje, legde een doek over het kooitje en plaatste daarbij een geprepareerde manvink, z.g. stalletje, waarboven hij lijmsokken bevestigde.

Als de manvink, de Vink in het kooitje hoorde zingen en in de daarbijgeplaatste geprepareerde Vink een rivaal vermoedde, stortte de Vink zich op zijn vermeende rivaal in de lijmsokken en werd zo gevangen.

Als de Vinken hun nest echter op een erf of dicht bij een woning hadden, kreeg de vogelaar eerder een pak slaag van de boeren dan dat zij toestonden de Vinken bij hun woning weg te vangen.

Er is dan ook niets mooier voor een natuur- en vogelvriend dan een vinkenpaar op je erf in de vrije natuur.

Door voliëre-houders wordt wel eens beweerd dat Vinken die te kennen waren aan een verwonding of wratjes aan tenen, hun voliëre opzochten en daar binnen gingen. Het is mij bekend, dat Vinken die in vangenschap verkeerd hebben, wel weer terug willen naar de vleespotten van Egypte, daar zij na vangenschap, vooral bij vorst e.a., zich na vrijlating moeilijk in de vrije natuur kunnen handhaven.

Verwondingen of wratjes tonen dan ook aan, dat die dieren in vangenschap ver-

keerd hebben. Door de wrede praktijken die juist op de Vinken toegepast zijn door de vinkenvangers, het dichtschroeven van de oogleden met een gloeiende breinaald, het staarten van de roervink, hierbij werden de staartveertjes één voor één ongeveer 1 cm naar binnengedrukt, dan werd met een platte knoop het roertouwje om het ingeperste staartje bevestigd en zo moest het verminkte dier fungeren als roervink. Omdat het dier van de pijn niet durft te trekken als het werd opgetrokken, fladderde het meer en werd dan eerder opgemerkt door zijn soortgenoten op trek.

Door hun schildjes in de vleugels waren de Vinken zeer in trek als roervogel, omdat die schildjes reeds van ver te zien zijn.

Wij kunnen zeer dankbaar zijn dat er een 'Vogelwet '36' is ontstaan, die verbiedt het onder zich hebben van lokvogels die gebloed of verminkt zijn.

Zc'n gestaarte Vink leefde na het staarten één dag, dan stierf het door verbloeding en pijn.

Of er al gesuggereerd wordt dat het nu mogelijk moet zijn de vinkenliefhebbers een kans te geven om zangwedstrijden met die dieren te houden, menende dat de mensen minder wreed zijn, betwijfel ik dit.

Heden ten dage worden er nog stootvogels met paalklemmen gevangen. In de strenge winter 1962-1963 vond ik op een vangplaats bij het Gemaal Lovink in de ijzige kou in de sneeuw, verschillende vrouwtjes Groenlingen, huppende aan lijmsokken, terwijl aan aldaar door mij gevonden lijmsokken de veertjes van de mannetjes Groenlingen zaten. Dus nog net als vroeger werden de voor de vogelaar waardeloze vogels, die door het vast zitten aan de lijmsokken niet konden vliegen, overgeleverd aan bevriezing, honger en dorst en ten prooi aan roofdieren. Tientallen vogels zijn toen door mij en leden van de Vogelwacht gered kunnen worden.

Als de bewindslieden de vinkenliefhebbers hun zin geven en de zangwedstrijden toestaan, is het hek weer van de dam en zal het weer tot excessen leiden.

De vogelliefhebbers zien de poorten reeds voor hen geopend en het leidde al tot intimidaties tegen opsporingsambtenaren, die de Vogelwet controleerden.

Dankbaar ben ik echter mijn oude collega's, van wie ik het vak geleerd heb, ook de waardering van het hoofdbestuur van de 'Vogelbescherming', alsmede van de Rechterlijke Macht, die altijd voor 100 procent achter je stond, als er geknokt moest worden om de bewijsvorming.

De Vink heeft de gave te kunnen vliegen, waar en waarheen hij wil, heel het luchtruim is van hem, dus gun hem dat ook, ook al heeft hij een dubbele vinkenslag.

● G. van den Brink, Controleur-Vogelwet, 1936, Mheenhof 1, Hierden, gem. Harderwijk.

Spreeuwen op jacht naar strandvlooien

Van 11 tot 21 juni 1975 ontdekten wij op het strand aan de Atlantische Oceaan bij Penvins, Bretagne, troepjes, vooral veel jonge, Spreeuwen op jacht naar strandvlooien (*Talitridae*), die daar vooral kort na de vloed bij duizenden rondsprongen. Troepjes van vaak dertig stuks stroopten de vloedlijn af.

Het grappige was dat wij voor de eerste maal een troepje van ruim veertig Spreeuwen aan de vloedlijn bedrijvig bezig zagen. Toen wij de kijker daar op richtten was het als of een ware 'zandstorm' van strandvlooien in grote wolken tussen en voor de Spreeuwen uitsprongen. Dat was kort nadat het hoogwater was geweest, later verborgen de diertjes zich weer meer onder het weinige zeewier en ander strandgoed dat er lag. Of er alikruiken gegeten werden konden we niet vaststellen, maar ze waren op sommige plaatsen wel in grote getale aanwezig.

Waar meer zee gras aanwezig was betrapten wij vaak Merels op het strand. Soms drie, vier of vijf stuks tegelijk die daar voedsel zochten tussen aangespoeld zeewier en andere planten. Vermoedelijk zochten zij niet alleen strandvlooien, maar ook slakjes. Hier moet men zeer voorzichtig zijn met het trekken van conclusies aangezien strandvliegen en hun maden, *Chironomiden*-larven en vaak ook spinnen en kevertjes talrijk voorkomen in dit soort biotopen en veel door zangvogels worden gegeten. Op kaal zandstrand, waar wij de Spreeuwen bezig zagen, ligt dat wat gemakkelijker, omdat daar verder weinig insecten voorkomen. Soms vertoonden zich ook Roodborsttapuiten en Zwarte Kraaien op het strand met veel aanspoelsel. Het was duidelijk dat er regelmatig een 'trek' naar het 'tafeltje-dek-je' op het strand was van diverse soorten die wij normaliter zelden regelmatig op het strand aantreffen.

W. J. M. Vader schreef in 'Het Vogeljaar' 14: 89-92 over 'Zeedieren- en visjesvangende spreeuwen' en ook eerder in 'De Levende Natuur' 66: 85-87 over 'Zangvogels als predatoren van zeedieren.' Hij schrijft over Spreeuwen die hij vlak ten oosten van de Noordkaap waarnam. Op de wijze zoals Steenlopers dat ook doen zag hij een tiental Spreeuwen steentjes omdraaien en stukjes wier opzij leggen. De buit bestond hier vermoedelijk uit witkoppissebedden (*Jaera albifrons*) en vlokreeften (*Marinogammarus* div. spp. en *Hyale nilssonii*), tenzij zoals hij schrijft 'de Spreeuwen ook alikruiken zouden eten'.

In 'De Levende Natuur' 73: 249-251 schrijft Wim Vader over 'Spreeuwen als strandvogels' en geeft een samenvatting van zijn waarnemingen aangaande 'grensincidenten' tussen Spreeuwen en waterdieren. Later schreef hij hier nog eens over in *Sterna* 11:

69-70 'Intertidal foraging and tidal feeding rhythm in a flock of Starlings', waarbij hij o.a. het artikel van J. R. M. Tennent 'Shore-feeding of Starlings' uit 'British Birds' 63: 344 aanhaalt. Ook P. F. Goodfellow schreef reeds in 1964 in dit zelfde tijdschrift jaargang 57 pag. 302 over 'Passerines feeding on tidewrack.'

Voor de volledigheid wil ik hier ook nog even de vissende Zwarte Kraaien op de Amer vermelden. Wij zagen de vogels regelmatig boven dode, in het water drijvende, vis midden in het brede water vliegen. Daarna duiken en zich met de vis voeden. Hierover schreef ik reeds in 'Het Vogeljaar' 11: 128. Ook vermeldde ik in 'Het Vogeljaar' 22: 836 het voedselzoeken van Spreeuwen op waterlilie- en plompebladeren midden in het plassengebied van Ankeveen, vaak ver van de wal. De afgelopen zomer konden we op 6 juni 1975 dat gedrag op de zelfde plaats als in 1974 van een Spreeuw waarnemen.

● Jaap Taapken, Utrechtseweg 43, Hilversum.

Gevaarlijke tv-masten en onkruidbermen

In een uitvoerige brief aan B. & W. van Amsterdam vestigde de heer A. A. H. Klees er de aandacht van dit College op, dat het ontelbare aantal tv-masten in de hoofdstad een wezenlijk gevaar vormt voor diverse vogelsoorten, waaronder vele wettelijk beschermde en toch al ernstig bedreigde. In de wirwar van de vaak zeer dunne en daardoor vlijmscherpe tuidraden van tv-masten lopen vele duiven, meeuwen, merels, zwaluwen, reigers, valken en ook uilen een grote kans zeer ernstig vleugellletsel te bekomen, zodat in de meeste gevallen de dierenartsen moeten besluiten over te gaan tot afmaken. Klees verzocht het College van B. & W. hiermede bij het nemen van een beslissing over de aanleg van een Centraal-Antenne-Systeem ernstig rekening te willen houden. Ook vestigde Klees de aandacht van B. & W. er op, dat de zogenaamde 'onkruidbermen' langs snelwegen en de zeer intensief bereiden in- en uitvalswegen een ernstig gevaar vormen voor egels, zaad- en insectenetende vogelsoorten (waaronder veel beschermde soorten), valken en uilen. Het aantal verkeersslachtoffertjes uit deze bermen is groter dan bij regelmatig gemaaide wegbermen, zodat Klees aan B. & W. dringend heeft verzocht de zogenaamde 'onkruidbermen' uitsluitend langs stille wegen, fiets- en voetpaden en in de parken te realiseren.

Tv-uitzendingen

In twee brieven aan de NCRV verzocht de heer A. A. H. Klees, de zogenaamde 'behandelingen' van ietsels bij vogels voortaan achterwege te laten, daar dergelijke vertoningen juist bij volslagen leken leiden tot

het ongewild en met de beste bedoelingen langzaam doodmartelen van vele, vaak toch al ernstig bedreigde, wettelijk beschermde vogels. Klees noemde deze vertoningen aanzetten tot het onbevoegd uitoefenen van de diergeneeskunst en wees de NCRV er op, dat men er beter aan zou doen het publiek er met klem op te wijzen altijd een bevoegd dierenarts of houder van een F-vergunning in te schakelen, dan wel naar de politie te gaan voor het adres van een houder van een F-vergunning. De NCRV reageerde slechts met het afdrucken van één der brieven in haar gids, zonder enig commentaar. De andere brief bleek bij telefonische navraag van Klees zoek te zijn geraakt.

Vogelaanvaringen bij de Koninklijke Luchtmacht in 1975

Van het totaal aantal ongevallen was vorig jaar een derde te wijten aan de zgn vogelaanvaringen, botsingen tussen vliegtuigen en vogels. Bij de zgn incidenten was bijna de helft daaraan te wijten. Dit deelde de bevelhebber der strijdkrachten Luitenant-Generaal J. H. Knoop mee tijdens de jaarlijkse persconferentie.

Met het oog daarop heeft de luchtmacht nu een ornitholoog aangesteld, drs. L. S. Buurma, die voorheen als luitenant bij de luchtmacht heeft gediend. Deze merkte op dat er reeds enkele jaren een toenemende schade door vogelaanvaringen is waar te nemen, ondanks alles wat hieraan al is gedaan. Een en ander kan niet worden verklaard uit het aantal vlieguren (verminderd). Natuurbeschermers maken zich terecht zorgen over het geleidelijk verdwijnen van veel soorten vogels die zich niet aan de mens aanpassen', zo zei hij. Uit de gedetermineerde resten van vogels is dan ook gebleken dat er zeer weinige zeldzamere soorten bij botsingen met vliegtuigen zijn betrokken. Wel de in aantal steeds meer overheersende zgn cultuurvogels: meeuwen, duiven en ook Kieviten.

Als een van de oorzaken van het in aantal toenemen van sommige soorten noemde de heer Buurma het uitblijven van strenge winters: veel zwakke dieren blijven daardoor in leven. Maar het toenemen van vogelaanvaringen wordt volgens hem slechts ten dele verklaard door het grotere aantal vogels. Tegenmaatregelen, zoals allerlei verjaagsystemen met angstkreten van vogelsoorten al dan niet in combinatie met knallen, hebben in het begin succes, maar vogels blijven er aan te wennen en door te hebben wat er aan de hand is.

Correcties vorige nummer:

pag. 262: bij het lijstje 'bewoonde nesten' werd per abuis weggelaten een streepje achter Overijssel en Utrecht en het getal 3 achter: Gelderland Wapenveld (G. H. Luchtenbeld).

pag. 270: de 4e regel van onderen van de rechterkolom moet zijn: 'te maken op gironr. 2031903 t.n.v. Ver. voor'.

pag. 285: 3e regel van rechterkolom boven wordt: 'zeearendenpaar voor het eerst twee jaar achter el'.

pag. 288: de girorekening waarop 'Wetlands' verkrijgbaar is moet zijn gironr. 3215362.

pag. 294: kaartje Klapekster bevat behalve november- ook alle decemberwaarnemingen.

Daarom wordt er nu gestreefd naar meer studie van oorzaak en gevolg. Op het juiste moment verjagen (of juist niet) vraagt meer kennis van vogels en hun gedrag dan tot dusverre werd verondersteld. Het voorkomen van aanvaringen tijdens de vlucht kan alleen door aanpassing van de oefeningen aan het vlieggedrag van de vogels. Er wordt een doelmatiger manier van toepassing van radarinformatie over vogeltrekgolven bestudeerd.

Rechtsgrond tot redding van trekvogels

Vele landen beschouwen alle wilde dieren die zich binnen hun territoriale grenzen bevinden als hun rechtmatig erfgoed.

Het absurde is, dat er geen wezenlijk verschil gemaakt wordt tussen endemisch (= inheems) wild en trekwild. Het gevolg is dat vooral trekvogels gedurende de grootste tijd van hun trek feitelijk vogelvrij zijn.

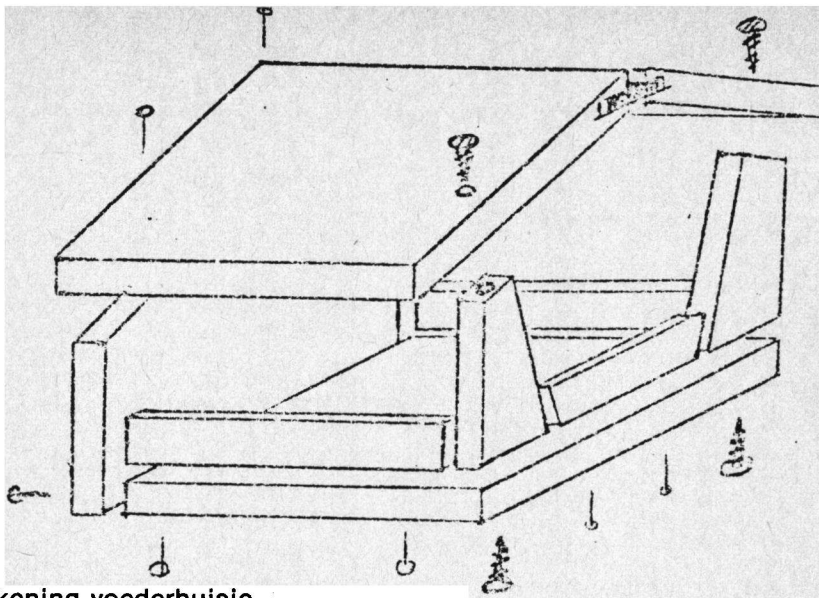
Deze enormiteit mist elke rechtsgrond, zodra men de functie, de taak zo men wil, van de trekvogels als maatstaf ter beoordeling van het 'recht' op hun leven, aanlegt.

Ruim zestig landen in Europa en Afrika genieten van de onmisbare diensten van bijvoorbeeld Insektenverdelgende trekvogels, die telkenjare de hele ronde afleggen over deze landen, waar zij de periodieke extra aanwas van insecten, meestal selectief, op tijd, in voldoende mate, gratis en zonder milieuvervuiling opruimen en dan verder trekken. Om deze reden hebben deze landen allemaal volkenrechtelijk en volkshygiënisch aanspraken op deze diensten.

Conclusie. Dit houdt in, dat geen enkel van deze landen het recht heeft de trekvogels op zijn grondgebied op onbepaalde schaal te vernietigen. Dit standpunt moet dus niet alleen duidelijk tot uiting komen in de jachtwet, maar ook in duidelijke richtlijnen of verordeningen, die 'voor elk der lid-staten bindend zijn' volgens art. 235 van het EEG-verdrag, omdat hun diensten voor land-, bos- en tuinbouw onmisbaar zijn, dat wil zeggen voor de economie van al deze landen.

● Ernst Bartels, directeur Stichting Mondiaal Alternatief, De Ruyterstraat 94, Zandvoort.

Botter Octopus. Zellzwertocht op de Wadden. Iets aparts voor natuurliefhebbers die een week zonder luxe overleven. Prijs met kost f 200,- per week. Vraag folder bij J. van Boven, Binnenstreek 50, Schiermonnikoog.

Bouwtekening voederhuisje

Van dit afgebeelde voederhuisje is een bouwtekening verkrijgbaar in Duitsland. Zelfs het materiaal is verkrijgbaar, zodat men het voederhuisje zonder veel moeite zelf in elkaar kan schroeven. De kosten van zo'n voederhuisje bedragen (incl. inklaringsrechten e.d.) ca f 15,— tot f 17,50. Beter zou zijn indien wij dit kant-en-klaar materiaal in ons eigen land zouden maken. Indien er lezers geïnteresseerd zijn in dit voederhuisje of geïnteresseerd zijn in het in serie maken van de onderdelen, dan gelieve man zich met de redactie in verbinding te stellen.

De stand van de Huiszwaluw in de Zaanstreek

Zoals uit onderstaand overzicht blijkt, is het aantal huiszwaluwnesten in de Zaanstreek dit jaar aanzienlijk minder dan vorig jaar. Vooral in de dorpen Assendelft, Westzaan en Wormer is de achteruitgang opvallend. Of dit nu een gevolg is van de zwaluwen-catastrofe boven de Alpen in het najaar van '74 (zie 'Het Vogeljaar' 23e jrg., blz. 10 en 11), valt natuurlijk moeilijk te zeggen. Het koude en natte voorjaar zal in deze ook wel een grote rol gespeeld hebben dachten wij. Overzicht van het aantal huiszwaluwnesten in de Zaanstreek in de jaren 1972 t/m 1975.

	1972	1973	1974	1975
Krommenie	12	4	4	2
Assendelft	76	89	85	52
Wormerveer	—	—	—	—
Wormer	36	57	72	28
Jisp	10	15	13	4
Koog/Zaandijk ..	—	—	—	—
Zaandam	9	8	9	3
Oostzaan	17	35	47	42
Westzaan	49	62	75	37
Neck	16	28	38	29
Totaal	225	298	343	197

● C. Schoorl en M. Roos, Burgem. Verstege-straat 26, Westzaan.

Achteruitgang van de Huiszwaluw

De zwaluwenstand is hier zeker wel achteruitgegaan, want ik heb enkele voorbeelden die daar duidelijk op wijzen.

De zes huizen, die bij de vuurtoren staan, herbergden vorig jaar (1974) 50 paren van de Huiszwaluw, terwijl er dit jaar (1975) maar 20 broedparen aanwezig waren. Bij een kennis zaten vorig jaar 6 broedparen en dit jaar niet één. En bij een neef van mij zaten vorig jaar 11 broedparen, dit jaar 2 broedparen.

Wat betreft de Boerenzwaluw kan ik geen concrete getallen noemen, maar ik geloof toch dat deze soort ook in aantal is teruggelopen. Maar dit ligt misschien ook wel aan het verdwijnen van gunstige broedplaatsen. Er zijn namelijk de laatste jaren nog al wat schuren afgebroken en de bunkers zijn ook uit de duinen verdwenen.

● Krijn Tanis, O.N.weg 37, Ouddorp (Z.H.).

Huiszwaluwen in Osdorp-Amsterdam

In 1974 telde ik in de tuinstad Osdorp te Amsterdam 20 broedgevallen van de Huiszwaluw. Dit broedseizoen (1975) kwam ik in exact het zelfde gebied op 8 broedgevallen.

● P. H. Blekendaal, Grasrijk 14 I, Amsterdam.

Teruggang van de Huiszwaluw in de bebouwde kom van Breda in 1975.

Al vijf jaar tel ik in de bebouwde kom van Breda de Huiszwaluw. In onze stad beperkt de Huiszwaluw zich het meest tot de randgebieden, deze randgebieden zijn de wijken: Hoge Vught, Ypelaar en Boeimeer.

Dit jaar is het aantal nesten erg tegengevallen (zie staatje).

jaar	aantal nesten
1971	323
1972	348
1973	320
1974	390
1975	289

Totaal 31 nesten minder dan het minimum van 1973 en zelfs 101 nesten minder dan vorig jaar. De biotopen: weilanden, groenstroken en vijvers met stedelijk groen, zijn hetzelfde gebleven. Terwijl het bouw materiaal ook nog rijkelijk voorhanden is. Wat kan de oorzaak zijn van deze achteruitgang? Zou er te weinig voedsel geweest zijn vanwege het te lange koude voorjaar (april-mei) en een te droge hete zomer? Of is de koudgolf van vorig jaar in de Alpen en daarmee de, waarschijnlijke grote, sterfte onder de Huiszwaluw de oorzaak?

Als er nog meer mensen zijn, die tot de ontdekking gekomen zijn dat de Huiszwaluw in hun gebied ook achteruit is gegaan, dan zien we dit gaarne te zijner tijd in 'Het Vogeljaar' vermeld.

● W. D. Veenhuizen, Fatimastraat 32, Breda.

Amsterdamse Gierzwaluwen vonden alternatieve woonruimte

In de Amsterdamse tuinstad Osdorp broeden sinds enige jaren Gierzwaluwen niet alleen onder schuine, met pannen gedekte daken maar tevens in huizenblokken met **platte** daken.

In het zuidelijk gedeelte van genoemde tuinstad bevinden zich een twaalfstal, in groepen van vier tot drie hoven geformeerde vier-verdiepingen-huizenblokken met platte daken. In de zijgevels bevinden zich, 10 cm onder de daklijst, in een aantal van 14 tot 9, met een onderlinge afstand van 60 cm, verticale 6 x 3 cm grote ventilatiespleten waarin de Gierzwaluwen nestelen.

In 1974 inventariseerde ik broedvogels in Osdorp en telde toen in bedoelde kolonie 'Hoeken' 20 broedparen. Gevolggevend aan een oproep van de redactie van 'Het Vogeljaar' (jrg.23 1975—blz.11) de zwaluwenstand in het oog te houden telde ik ook in dit jaar de broedparen in deze kolonie en

kwam ik op een totaal aantal van 34. Het lijkt mij geenzins uitgesloten dat deze toename van 70% zou kunnen worden toegeschreven aan verdere sloop- en renovatiewerkzaamheden in de binnenstad.

● P.H. Blekendaal, Grasrijk 14 I, Amsterdam.

Nestkasten voor Gierzwaluwen

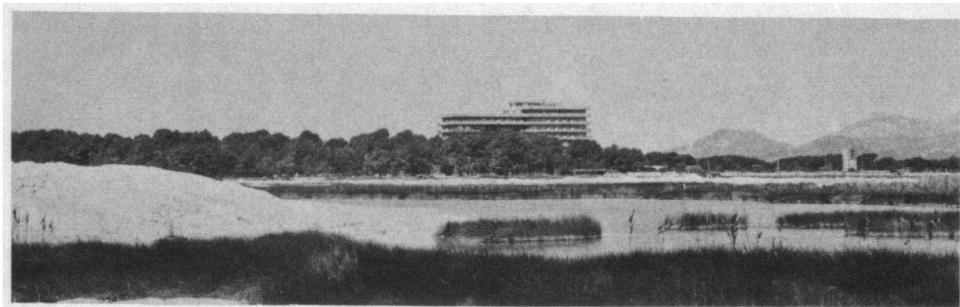
In de 'Westerpost' van 28 mei 1975 lezen wij, dat op twee plaatsen in Osdorp, Amsterdam, namelijk op het dak van de studentenflat aan Meerenvaart en op Torenwijk I door de Dienst Beplantingen van de gemeente Amsterdam nestkasten zijn geplaatst ten behoeve van Gierzwaluwen.

De Dienst Beplantingen heeft een experiment lopen in de Bijlmermeer en in tuinstad Osdorp. Ze hebben er betonnen nestblokken geplaatst, welke in Duitsland reeds in huizen en bruggen met succes werden ingemetseld. Als dit experiment slaagt, kunnen deze nestkasten op meer plaatsen worden aangebracht of ingemetseld.

Door de stadsvernieuwing en sanering zijn veel broedplaatsen verloren gegaan, terwijl de Gierzwaluwen in de nieuwbouwwijken geen broedgelegenheid meer kunnen vinden.

De Albufera op Mallorca bedreigd

Het circa 2000 hectare grote moeras de Albufera op Mallorca wordt ernstig bedreigd door hotelbouw en ontginning. De Albufera biedt onderdak aan soorten als Steltkluut, Bruine Kiekendief en Purperreiger. Visarenden en Eleonora's Valken ontbreken er vrijwel nooit en bovendien is het moeras een belangrijke pleisterplaats voor noordelijke trekvogelsoorten. De plaatselijke vogelbeschermingswacht, de Grupo en Ornitologia Balear, voert op Mallorca een actie voor het behoud van de Albufera. Mede in verband met de functie van Mallorca in het toeristische gebeuren wil de groep in het kader van haar acties buitenlandse adhesiebetuigingen kunnen overleggen. Deze worden gaarne ingewacht bij het secretariaat van de groep: Grupo de Ornitologia Balear, C/. Orfila, 6-2°, Palma de Mallorca, Spanje.

Hotelbouw penetreert de Albufera, Mallorca, april 1975

Foto: G. L. Ouweneel